

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Τῇ 8/20 Δεκεμβρίου.

Αἱ πλημμύραι τοῦ Ῥήνου εἶχον ἐπισκιάσει πρό τινων ἐδομαδῶν πᾶν ἄλλο θέμα ὁμιλίας. Αἱ ἐξ αὐτῶν καταστροφῶν συνεκίνησαν πᾶσαν τὴν Γερμανίαν. Αἱ ἐφημερίδες ἐπληροῦντο σπαρακτικῶν περιγραφῶν καὶ ἠνοιγον ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν καταλόγους συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Καὶ τὸ ἄνθος τῆς γερμανικῆς κοινωνίας ἐσπευδε νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὰς συνδρομάς. τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως πρώτης δούσης τὸ παράδειγμα διὰ τῆς ἀποστολῆς πεντακοσίων χιλιάδων μαρκῶν. Εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὀργανοῦντο εὐεργετικαὶ ἀγοραὶ, συναυλῖαι, ἔρανοι κοινοὶ, παραστάσεις ἐκτακτοί, ἐπιτροπαὶ πρὸς συλλογὴν χρήματος ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων.

Ἄλλ' ἐνῷ ταῦτα ἡ λογὰς μερὶς τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐνῆργει, ὁ λαὸς ἔμεινε δυστυχῶς ἀνάληγτος καὶ δὲν εἶδομεν πᾶ ὥραϊα ἐκεῖνα δείγματα τῆς λαϊκῆς ἐλευθεριότητος, ἅτινα ἐν Γαλλίᾳ, φερ' εἰπεῖν, ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἀπαντῶμεν. Δὲν δύναται τις βεβαίως ν' ἀποδώσῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης ἀποχῆς εἰς πτωχείαν τοῦ λαοῦ, ὡς ὁ ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴς τοῦ παρισίου «Figaro» ἰσχυρίσθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, μὴ λύνοντες τόσῳ εὐκόλως τὸ βαλάντιον, ἄνευ ἐλπίδος ὠφελείας ἀτομικῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐλευθεριότητος.

Τοῦτο καλῶς γνωρίζουσιν οἱ διέποντες τὰ τῆς Γερμανίας καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, φροντίζουν νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸ βάθος πάσης τοιαύτης συνεισφορᾶς τὸ perspective

ὠφελείας τινος. Οὕτως ἵνα συλλέξωσι συνδρομάς, ὅπως μᾶλλον πανδήμως ἐορτάσωσι τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῶν γάμων τοῦ διαδόχου. τοῦ γερμανικοῦ στέμματος, συνέστησαν καὶ λαχεῖον ἐκκυβευθισόμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην (13/25 Ἰανουαρίου) καὶ ὁ Γερμανὸς διὰ τῆς ἀγορᾶς λαχνοῦ προσφέρει τρεῖς μάρκας ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος τῆς ἐορτῆς, ἐλπίζων νὰ ἐορτάσῃ καὶ αὐτὸς ταυτοχρόνως τὴν εἰσοδὸν παχέος τινος ποσοῦ μαρκῶν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἡ μέθοδος δὲν ἔλλειψε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νῦν. Οὕτω δὲ διατάχθη μᾶλλον δύναται τις εἰπεῖν ἡ διοργανώθη, ἐν Βερολίνῳ, ἐπὶ δύο νύκτας, τοῦ τελευταίου Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, ἐν πάσαις ταῖς συναναστροφαῖς καὶ πάσαις ταῖς συναθροίσεσι χαρτοπαιξία, ἥς τὰ κέρδη προωρίσθησαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν πλημμυρῶν τοῦ Ῥήνου! Ἐπαίξε λοιπὸν ὁ Γερμανὸς ἵνα συνεισφέρῃ ὑπὲρ τῶν καταστραφέντων συμπολιτῶν του, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι πιθανώτατα θὰ κερδίσῃ καὶ οὕτω δὲν θὰ συνεισφέρῃ τίποτε ἐκ τοῦ ἰδίου βαλαντίου, ἢ μόνον τὸ κερδηθέν χρῆμα τῶν ἄλλων! Ἐχομεν λοιπὸν ἐκτὸς τῶν εὐεργετικῶν παραστάσεων, τῶν εὐεργετικῶν ἀγορῶν καὶ τόσων ἄλλων εὐεργετικῶν... καὶ εὐεργετικῆς χαρτοπαιξίας.

Ἀγνοῶ πού πρέπει ν' ἀποδώσῃ τις τὴν ἀποξέφρασιν. οὕτως εἰπεῖν, ταύτην τῶν γενναίων αἰσθημάτων παρὰ τῇ γερμανικῇ λαῷ, ἣν ἀπὸ τοῦ βαλαντίου βλέπομεν διέχουσιν μὲ χρι τῶν πράξεων, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρεσεων. Τὸ ἐξῆς γεγονός ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ Ῥήνῳ μαρτυρεῖ τὸν ἰσχυρισμὸν μου, περιέχον καὶ τὴν ἐξαίρεσιν, ἐκεῖ ὅπου ἴσως οὐδεὶς ἀνέμενε νὰ τὴν εὕρῃ, καὶ τὸν κανόνα τῆς ἀναληγσίας, ἐκεῖ ὅπου ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὴν ἐξαίρεσιν.

Παρὰ τὸ Mainz, ἡ πλημμύρα εἶχε κατακλύσει τὴν καλύβην πτωχῆς γῆρας εὐρισκομένης ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο μικρῶν τέκνων τῆς. Δύο σφιγγόντες νέοι ἄνδρες ἐπὶ παρακειμένης ὑψηλῆς γεφύρας ἰστάμενοι ἐθεῶντο ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς

πάτησεν ἐπὶ τῆς λέμβου ἡ Ἀγάπη καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν πρύμναν, ἐνῷ, ὁ Νεεμίας ἐσταυροκοπεῖτο καὶ τῇ ἡγχετο κατευοδίον.

Ὁ ἐρέτης ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἀνέλαβε τὰς κώπας.

Ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἐφόρει μαύρην μανθόλην καταβαίνουσαν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκυπτε τὸ πρόσωπον βαθείως ὡς πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς θέσεως, ἐνθα εἶχε καθίσει, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὅλως ἀόρατον εἰς τοὺς δύο ξένους, ὡς ἐχούσης ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς αὐτούς. Κατὰ τὴν στροφὴν ὅμως τῆς λέμβου ὁ Μηνᾶς, οὐτινος εἶχε διεγερθῇ ἡ πρᾶξις ἐκ τῆς βραχείας πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεως τοῦ συντρόφου του, προσέφρασε νὰ ἴδῃ στιγμιαίως, σχεδὸν ἀστραπηδῶν, τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου ἐκείνου. Καὶ μὴ δυνήθεις νὰ κρατηθῇ ἔβαλε πεπνιγμένην κραυγὴν.

Εἰς ὃν

— Κυρία Αὐγ....

Ταύτην μόνην τὴν συλλαβὴν προέλαβε νὰ ἀρθρώσῃ ἡ ἀντίτις ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, ὅστις εἶχε σκεφθῇ ἄλλως, μὲ ἀκαριαίαν ταχύτητα τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐξέμυσεν.

— Σιωπῇ, Μηνᾶ, τῷ εἶπε.

— Διατί;

— Σιωπῇ, σοι λέγω.

Ὁ Μηνᾶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμελῇ.

Ἀδελφὸν ἂν ἡ κραυγὴ τοῦ Μηνᾶ ἤκούσθη ὑπὸ τῆς ἡμοναχῆς, διότι τὸ ὕψος τοῦ βράχου ἦτο ἀρκετὸν καὶ ὁ ἀνέμενος ἐξ οὐφύα ἀντίπνοος. Ἐστρεψε μὲν αὕτη στιγμιαίως τὸν κεφαλὴν

28

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

28

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 395)

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶναι ὁ ἀνὴρ, ὃν εὕρισκόμεν τὴν πρώτην ταύτην μετὰ τοῦ Μηνᾶ ἀποβιβασθέντα εἰς Πάτμον καὶ πρώτην φορὰν ἐξηγουόμενον διὰ μακρῶν περὶ τῶν αἰσθημάτων του. Διότι ἐφαίνετο περιερχόμενος εἰκὴ τὸν κόσμον καὶ μὴδ' αὐτὸς εἰδεύρων τί ἐξήτει....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

H BENETH.

Ἐν τούτοις, διαρκούσης ἔτι τῆς ἐκπλήξεως τοῦ ἐκ τοῦ βράχου θεωμένου τὴν σκηνὴν ἐκείνην Ἰωάννου Βενδίκης, ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἔδωκε τὸ διακτικὸν τῆς πρὸς τὸν κωπηλάτην, καὶ οὗτος τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τῆς λέμβου. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἐ-

ἀπαθῶς τὰ ἀτυχῆ θύματα παλαιόντα τὸν ἐσχατὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ εὐματός. Νεαρά κόρη, W. Megens καλουμένη, διέρχεται τὴν γέφυραν, βλέπει τὸ σπαρακτικὸν θέαμα, προσκαλεῖ τοὺς δύο φιλοθεάμονας εἰς βοήθειαν τῶν πνιγμένων, προσπαθεῖ διὰ λόγων καὶ διὰ δακρύων νὰ τοὺς συγκινήσῃ καὶ εἰς τὴν μόνην ἀπάντησιν των, τῆς ἀνυψώσεως τῶν εὐρέων ὤμων αὐτῶν, ῥίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν καὶ κίνδυνον μέγαν σώζει καὶ τὰς τρεῖς κινδυνεύουσας ὑπάρξεις, τῶν δύο ἐπὶ τῆς γέφυρας ἀνθρωπομόρφων κτηνῶν ἐξακολουθούτων τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος.

Ἄλλ' ὡς εἶπον, δὲν ἔχει οὗτο τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῆς Γερμανίας. Ὡς συνεκινήθη καὶ ἐπραξε πᾶν τὸ καθ' ἑαυτὴν, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς τῇ δυστυχίᾳ. Καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ὕστερων. Συνεβέλλετο λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γενικὴν προθυμίαν καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα ὀφείλομεν τὴν δοθεῖσαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν (2/17 Δεκεμβρίου) Ἑωθινὴν Συναυλίαν (Matinée) ἐν τῷ Μελοδράματι (Opernhaus) τοῦ Βερολίνου.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα αὐτῆς ἦτο ὅ,τι ἐλκυστικόν, ἀρχίζον ἀπὸ τοῦ πλήρους μυστηριώδους μελωδίας ἄσματος τῶν δασῶν (ἐκ τοῦ Προσκυρήματος τοῦ Ρόδου τοῦ Schumann), ψαλέντος ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν, καὶ λήγον εἰς μίαν χαριεστάτην κωμικὴν σκηνὴν ἐπὶ τῶν αὐστριακῶν Ἀλπεων, ἡ ὑπόσχεσις ἴσως ἀπὸ τὸ τίς ἐπιγραφομένην, καὶ ὠραιότατα τυρολικά ἄσματα περιέχουσιν· ἡ δὲ εὐκαιρία ἦτο ἀρίστη ὅπως ἀπολαύσῃ τις ἐξόχους Γερμανοὺς καλλιτέχνας καὶ θεσπεσίαν μουσικὴν.

Χωρὶς νὰ στερήσω τοῦ θαυμασμοῦ μου οὔτε τὸν ἀμίμητον βαθύφωνον κ. Fricke, οὔτε τὴν δεξιωτάτην κλειδοκυμβαλίστριαν, δεσποινίδα Gaidan, οὔτε τοὺς ἄλλους λαβόντας μέρος εἰς τὸν Ὀρθρον αὐτὸν καλλιτέχνας, θὰ κάμω λόγον μόνον διὰ τρεῖς καλλιτέχνιδας.

Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν συμπαθεστάτην Lola Beeth τὴν πληροῦσαν τὴν σκηνὴν καλλονῆς καὶ φωνῆς μαγευοῦσης. Εἶναι δημοφιλεστάτη ἰδίως παρὰ τῇ νεολαίᾳ διότι . . . εἶναι ὠραία.

Τῆς εἰσόδου τῆς προηγήθη ἀνὰ πᾶν τὸ θέατρον ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς πλατείας Ψιθυρος ἐνθουσιώδης «Jetzt Kommt Lola» (τώρα ἔρχεται ἡ Λόλα), πάντες ἐμουρμούρησαν καὶ παρσκευάσαντο ἐπὶ χειροκρότημα καὶ hoch, ὅπερ ἐνταῦθα ἀντικαθιστᾷ τὸ bravo. Τί τὰ θέλετε; Ὅταν ἔχῃ τις νεότητα καὶ καλλονὴν εἶναι ἀγαπητός! Καὶ διὰ τοῦτο τετράκις καὶ ἡ Lola ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ave Maria τοῦ Gounod, ὅπερ ἔφαλε συνοδευομένη ἀπὸ βιολίνον, ἄρπαν καὶ ἀρμόνιον. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ ὅτι εἶχον ἀφεθῇ εἰς ἔκστασιν ἐκ τῆς μελωδίας καὶ ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς. Καὶ ὅταν μετὰ τὴν τετάρτην ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξόδον τῆς ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου, ἀνεπόλησα ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἐκεῖ που κατὰ τὴν Πλάκκην, δροσερὴ κόρη ἔχει καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Lola Beeth. Καὶ — ὦ τῆς ἐλεινότητός μου! — ἐπόθησα τὰς Ἀθῆνας! Θὰ ἤρχιζον δὲ ἴσως κωμικὸν ῥεμβασμὸν, ἂν μὴ ἡ εἰσόδος τῆς Πάττης τῶν Γερμανῶν, τῆς Παυλίνης Λούκα, δὲν μοι ἀπετίνασσε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔγνος ῥεμβῆς ἢ νάρκης.

Ἡ Παυλίνα Λούκα εἶναι διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀντικείμενον λατρείας. Καὶ ὅμως πρὸ δεκατετραετίας, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σκηνῆς ἀφ' ἧς ἀπῆλθουσα ἐγὼ τὸ ἀργυρόπτερον, κρυστάλλινον κελάδηνά της, ἀπεχώρησε **συριχθεῖσα**! Διότι ὁ Γερμανὸς ὅστις ἐπλήρωνεν ἀδρῶς τὴν ἀηδὸνά του, εἶχεν ἀπαίτησιν νὰ τὴν ἀκούῃ κατὰ τὰς συμπεσωνημένας ἐσπέρας. Ἀλλ' ἡ Λούκα, ἐπωρεληθεῖσα διμήνου ἀναπαύσεως, δυνάμει συμφωνίας, χορηγομένης αὐτῇ κατ' ἐναυτὸν, περιῆλθε πόλεις καὶ ἄστεα χρηματολογούσα. Ὅταν δὲ ἐπανεκάμψεν εἰς Βερολῖνον ἐζήτησεν ὀλίγων ἡμερῶν ἄδειαν, ὅπως ἀναπαυθῇ ἐκ

ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἴσως νὰ γνωρίσῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, διότι ὁ μὲν Μηνᾶς ἐκάθητο μὲ τὴν πλευρὰν ἐγκαρσίως ἐστραμμένην πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Βενδίκης ἐκ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ μὲν ἄγνωστος καὶ εἶχεν ἀπὸ πολυλοῦ τελειοποιήσῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Πυκνότατος καὶ μέλαν γένειον, ἔχον ποῦ καὶ ποῦ λευκαζούσας τρίχας ἐσκέπαζε τὰς γνάθους του. Τὰ δὲ μαλλιά του ἄφθονα καὶ ἄγρια ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν του. Πλὴν τούτου, ὅτε ὁ Μηνᾶς ἔβγαλε τὴν κραυγὴν ἣν εἶπομεν, ὁ Βενδίκης ἐκυψεν ὀρμεμφύτως πρὸς τὴν γῆν καὶ συγχρόνως ἐστράφη πλάγιως πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο ταχέως καὶ ἔφθασεν εἰς πλοιάριόν τι.

Ὁ Βενδίκης, ὅστις ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν, τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ζωὴν συγκεντρωμένην πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου, εἶδε τὸν ἐρέτην μεταφέροντα ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τὴν ἀποσκευὴν τῆς μοναχῆς, εἶδεν αὐτὴν ταύτην ἀναβαίνουσαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, εἶδε τοὺς ναύτας ἐτοιμαζομένους πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς ἀγκύρας καὶ ἀναπέτασιν τῶν ἱστίων. Ὁ Μηνᾶς μετέφερεν ἀμοιβαδὸν τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου ἐκεῖνου εἰς τὸν Βενδίκην, καὶ ἀπὸ τοῦ Βενδίκην πάλιν εἰς τὸ πλοιαρίον.

— Μηνᾶ, Μηνᾶ, εἶπε τέλος ὁ Βενδίκης· καὶ αἱ λέξεις αὗται εἶχον γογγυσμοῦ ἤχον, οὐδ' ὁμοιάζον μὲ ἑναρθρον φωνὴν ἀνθρώπου.

- Λέγε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.
- Μηνᾶ, ὕπαγε, τί κάθησαι;
- Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγω, κύριέ μου; περιμένω νὰ με διατάξῃς.
- Ὑπαγε, Μηνᾶ, εἰς τὸ πλοῖον.
- Εἰς ποῖον πλοῖον, κύριέ μου; Μήπως εἰς ἐκεῖνο; εἶπεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων διὰ τοῦ νεύματος καὶ μὴ τολμών νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα.
- Εἰς τὸ ἰδικόν μας πλοῖον, Μηνᾶ.
- Αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξειδεύσαμεν;
- Ναί.
- Ὑπάγω εὐθύς, κύριέ μου. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;
- Νὰ εἶπῃς εἰς τὸν πλοίαρχον, Μηνᾶ . . .

Καὶ διεκόπη. Ἐξέβαλλε μετὰ κόπου τὰς λέξεις, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τέλειον. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου, ἐφ' οὗ ἐπεβίβασθη ἡ μοναχὴ.

— Λέγε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· ἔχε θάρρος καὶ μὴ με κάμνης νὰ κλαίω ὡς παιδίον.

Τῷ ὄντι ὁ ἀτυχὴς Μηνᾶς ἐκλαίεν. Εἰς οὐδὲν τῷ ἐχρησίμευσεν ἡ φιλοσοφία, ἣν εἶχε πρεσβεύσει ἐκ παιδός, ἐνώπιον τῆς ἀφώνου καὶ σπαρακτικῆς ταύτης συγκινήσεως, ἧς ἦτο μάρτυς.

- Ὑπαγε, Μηνᾶ, νὰ εὕρῃς ἓνα λεμβούχον!
- Λεμβούχον;
- Ναί.

τοῦ διμήνου καμάτου. Τὸ βερολιναιῖον ὁμῶς κοινὸν δὲν ἤγνοε νὰ χάσῃ τὸν παρὰ τοῦ καὶ τὸν καιρὸν τοῦ καὶ εἰς ἐκδίκησιν τῇ ἐπιλοδώρησε συριγμοὺς ἅμα τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἰδοὺ διατί ἡ ἐπὶ δωδεκαετίαν λατρευτὴ τῆς Γερμανίας αἰοῖδος, ἡ χαϊδευμένη τοῦ Βερολιναιῖου κοινού καλλιτέχνης, εἶχεν ἀποσυρθῇ ὡς ἄλλος Ἀχιλλεὺς μὲ τὴν μῆνιν τοῦ, οὐχὶ εἰς τὰς σκηνάς τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μεγάλου θεάτρου τῆς Βιέννης δρέπουσα θαυμασμὸν καὶ λατρείαν.

Δὲν ἦμην εἰς Βερολινὸν ὅτε πρὸ διετίας τὸ πρῶτον ἐξευμενισθεῖσα συγκατετέθη νὰ πατήσῃ καὶ πάλιν τὰς σανίδας τῆς σκηνῆς τοῦ Μελοδράματος, ὥστε ἀγνοῶ τί ἐγένετο τότε. Ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι, ὅτε πρὸ τινων ἐβδομαδῶν ἔψαλε διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν συριγματος, δεκάκις καὶ τετράκις ἐκλήθη διὰ φρενητιωδῶν χειροκροτημάτων εἰς τὴν σκηνὴν, αἱ δὲ τιμαὶ τῶν θέσεων ἔφθασαν καὶ ὑπερέβησαν τὸ δεκαπλάσιον κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐφεινὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανισίῃ τῆς.

Δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε ἐν τῶν ὀλίγων τούτων ὁποίου θαυμασμοῦ ἀπολαύει ἐνταῦθα ἡ πεφημισμένη αἰοῖδος, ἥτις ἀφοῦ διεξῆλθον τὸν πρῶτον τῆς σύζυγον, τὸν Βαρῶνον φὸν Ῥάβεν, δὲν ἔμεινεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνευ τοῦ τίτλου τῆς βαρόννης, διότι ἄλλος εὐγενὴς Γερμανὸς, ὁ Βαρὸν φὸν Βαλλχόφεν, ἐφιλοτιμήθη νὰ τὸν συνεχίσῃ συζευγνύμενος μετ' αὐτῆς. Καὶ ὁ θαυμασμὸς τοῦ κοινού ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἀνωτάτων τάξεων. Οὕτω ἐλέχθη, ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἐφεινὴν ἐσπέραν, συγχάριον αὐτῇ ὁ διάδοχος τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου :

— Εἰσθε δυστυχῆς, κυρία βαρόννη, τῇ εἶπε.

— Διαιτί, ὑψηλότης; ἡρώτησεν ἐκπλαγεῖσα ἡ καλλιτέχνης.

— Διότι, βαρόννη μου, σὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπολαύσῃτε τὸ θέαμα τῆς Λούκας παριστανούσης.

Ἴσως φανῇ ὑπερβολικὴ ἡ ἡγεμονικὴ φιλοφροσύνη, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι δικαία καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀρχαίας νεανικὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἥρωος τῶν τριῶν γειτονικῶν πολέμων. Διότι διηγοῦνται, ὅτι πρὶν ἡ Λούκα θρηνησθῇ τὴν ἐξάνθησιν τῶν ῥόδων τῆς πρώτης νεότητός της καὶ πρὶν ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ εὐρεθῇ :

Τὴν μέσῃ ἤδη ὑπερβάς τοῦ βίου ἡλικίας

τρυφερώτερος δεσμὸς συνέδεε τὸν βασιλικὸν οἶκον τῆς Πρωσίας μὲ τὴν καλλιτέχνην. Καὶ ποτε ὁ ἡγεμονίδης ἀναβάς ἀμέριμνος, ὡς ἄλλοτε συνήθως, τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῆς αἰοῖδος, εὐρέθη ἐν τῷ προθαλάμῳ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν γηραιόν, ἀλλὰ σφριγῶντα ἐτι πατέρα του.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ καὶ θέλετε ν' ἀναχωρήσω; ἐρωτᾷ μὲ εἰρωνίαν τινὰ ὁ βασιλεὺς.

— Ἄ, ὄχι, μεγαλειότης, ἀπαντᾷ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ὁ διάδοχος χαϊρετίζων στρατιωτικῶς, ὁ βασιλεὺς πατήρ μου ἔχει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν προτίμησιν.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀλλὰ νῦν, ὁ μὲν Γουλιέλμος ἐγήρασε παραπολὺ, ὁ δὲ πρίγκηψ διάδοχος ἐορτάζει τοὺς ἀργυροὺς τοῦ γάμου καὶ ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Λούκας δὲν μένει τίποτε ἄλλο ἢ οἱ ἄραιοι, μεγάλοι καὶ ἡδυπαθεῖς ἀμυγδαλωτοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἵτινες ἀκόμη καὶ τὴν βερολιναιῖαν ζαχαροπλαστικὴν ἐνέπνευσαν τοσοῦτον, ὥστε ἐπενόησε τὰ κωνοειδῆ ἐκεῖνα γλυκίσματα ἅτινα **Lucca—Augen** (ὀφθαλμοὺς τῆς Λούκας) ὀνομάζουσι.

Τρία ἄσματα ἀμιμήτως ἔψαλεν ἡ Λούκα κατὰ τὴν Ἑωθινὴν Συναυλίαν, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς Δορεαῦ κατὰ τὴν μελωδίαν τοῦ Liszt. Ἡ ἀηδονόστομος αἰοῖδος εἶνε οὐχ ἥσσον ἑκτακτος ἡθοποιός. Καὶ διὰ τοῦτο ἄρρητον ἔκφρασιν ἐλάβανον εἰς τὰ χεῖλη τῆς οἱ γλυκεῖς τοῦ Χαΐνε στίχοι :

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω ;

— Νὰ τὸν στείλῃς εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον.

— Εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ; ἡρώτησεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων αὐτοῖς διὰ τοῦ βλέμματός τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ εἶχεν ἐπιβιβάσθῃ ἡ μοναχῆ.

— Ναί.

— Καὶ τί νὰ κάμῃ ;

— Νὰ εἴπῃ . . .

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ αἱ λέξεις ἐφαίνοντο πνιγόμεναι ἐντὸς τοῦ, ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς ψυχικῆς ταραχῆς.

— Νὰ εἴπῃ, κύριέ μου, εἰς τὴν . . . μοναχὴν ὅτι εἴμεθα ἐδῶ ; Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Ὁχι, Μηνᾶ.

— Ἀλλὰ τί, κύριέ μου.

— Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κυβερνήτην ποῦ . . .

— Νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ ποῦ πηγαίνει ;

— Ναί.

— Καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ;

— Ναί.

— Ὑπάγω εὐθύς, κύριέ μου.

Ὁ Μηνᾶς, ὅστις εἶχεν ἐγερθῇ ἀπὸ πολλοῦ, κατέβη μὲ πηδήματα τὴν κλιτὴν τοῦ βραχύνου λόφου καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ λύσῃ

τὴν πρώτην λέμβον, ἣν εὗρε προσδεδεμένην εἰς τὴν ἀποβάθραν, ἀλλ' ἐκρατήθη, ἀναλογισθεὶς ὅτι δὲν ἐξεστεινόντο μέχρι τούτου αἱ παραγγελίαι, ἃς εἶχε λάβει, καὶ τέλος εὗρε λεμβοῦχον τινὰ ἐν τινι καπηλείῳ καὶ τῷ ἀνέθηκε τὴν ῥηθεῖσαν ἐντολὴν, δοὺς αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα.

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις εἶχεν ἀκριβῶς ἀνάγκην τοῦ ἀργυρίου τούτου, ἵνα πῇ κατ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἔλυσεν τὴν λέμβον τοῦ, μετέβη ἀντωθὺν τὸν ἄβαθῆ τῆς θαλάσσης πυθμένα διὰ κονταρίου μέχρι τοῦ ὑποδεχθέντος πλοίου, καὶ ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπληροφόρησε τὸν Μηνᾶν ὅτι τὸ πλοιάριον τοῦτο ἐμελλε νὰ πλεύσῃ, σὺν Θεῷ καὶ αὐθέντῃ, εἰς Μύκονον, Πάρον καὶ Νάξον καὶ ἴσως καὶ εἰς ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Ὁ Μηνᾶς τῷ ἔδωκε καὶ δεῦτερον νόμισμα.

— Ἐχει ἐπιβάτας μέσα ; ἡρώτησεν ὁ Μηνᾶς, ὑπερβάς κατὰ τοῦτο τὴν ἐντολὴν, ἣν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Βενδίκη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.